

РЕШЕНИЕ

№ 25121

гр. София, 22.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 03.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на
прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **664** по описа за **2024**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК).

Делото е образувано по искова молба с вх.№2443/19.01.2024 год., подадена от Г. Х. К., с ЕГН
[ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. М. от САК, с която на правно основание чл.1 от
Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, се иска Столична дирекция на
вътрешните работи да му заплати обезщетение в размер на 50 000 лв. за причинени
неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на служители на ответника, в нарушение
на конкретни разпоредби, посочени в исковата молба, на правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Пред съда ищецът чрез адв. М. поддържа исковата претенция, с допълнително уточнение, че на
публикувания в YOUTUBE клип от неправителствената организация „Правосъдие за всеки“, се
позовава като доказателство - предмет на експертно заключение. В ход по същество претендира
основателност на исковата претенция въз основа и на допълнително събраните по делото
доказателства. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. С., счита исковата претенция
за неоснователна и недоказана, иска от съда да отхвърли същата, а в условията на евентуалност,
да бъде значително редуцирана. Претендира присъждане на разноски.

ПРОКУРОРЪТ , В. при СГП, счита исковата молба за доказана, но иска от съда при своето
произнасяне да намали размера на исковото обезщетение, тъй като счита същото за силно
завишено.

По делото са приети като доказателства представените писмени такива от страните, допълнително е прието заключение по съдебно-компютърно техническа експертиза, разпитани са свидетели.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, ведно с доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По фактическите основания на исковата претенция:

Г. Х. К. е предявил иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи да му заплати обезщетение в размер на 50 000 лв. за причинени неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на служители на ответника, в нарушение на конкретни разпоредби, посочени в исковата молба, като искът е предявен на правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ. На 16.11.2023г. ищецът влязъл в заведение на [улица] - "Бар 75", където останал да гледа футболен мач България -У., седнал на бара в заведението. Около 19.- 19:30ч. в заведението нахлули "униформени служители на МВР, с каски и без отличителни белези по тях" , което фактическо твърдение е вътрешно противоречиво. Не става ясно, как едновременно са били "униформени служители" и нямали отличителни белези. Зад гърба на ищеца "униформен полицаи" изненадващо го ударил с палка първо в главата, а след това в кръстната област, към него приближили и други служители на МВР, които започнали да го удрят без да ги е предизвикал и да е имал агресивно поведение, започнали да го теглят за дрехите, като К. паднал върху съборени на пода столове и маси, след което го заобиколили 3-4 униформени полицаи, които продължили да го ритат и бият с палки по цялото тяло. В заведението настъпил хаос, ищецът чувал как хората крещат докато ги бият и избутват, в един момент полицаите започнали да извиват ръцете на К. и да го влачат към изхода, вече бил полугол скъсана тениска и със смъкнат панталон, и го хвърлили на тротоара. На място пристигнали линейки, ищецът се качил на една от тях за да му почистят, промият и превържат кървящите рани - на главата, ръката и краката. След това напуснал района на заведението и си тръгнал.

По данните в изготвената медицинска документация за травматични увреждания по неговото тяло след описания случай претендира, на първо място пряка връзка между извършените спрямо него действия от полицейски служители и травматичните му увреждания, вследствие на които преживявания, получил посттравматично стресово разстройство, възникнало като отговор от конкретното събитие. Констатирани са конкретни симптоми на заболяването, описани в исковата молба : епизоди на повтарящо се изживяване на травмата под формата на оживяване на минали събития, сънища или кошмари на фона на продължаващо чувство за емоционална "притъпеност", липса на съзвучност със заобикалящата среда, "анхедония" (т.е. буквално "без удоволствие") и "избягване на действия и ситуации, напомнящи първоначалната травма". Претендира, че вследствие на нанесения му побой К. се е изолирал в къщи, ходел само на работа, но не се чувствал пълноценен, настъпила видима промяна в начина му на живот. Също изтъква, че е настъпила промяна в поведението му - не спял, апетитът му се понижил, отслабнал на тегло, трудно се концентрирал, ограничил контактите си.

Претендира се сумата в размер на 50 000 лв. като обезщетение за причинените му неимуществени вреди от действията на полицейски служители, изразени в следното: късане на тениската на ищеца;-извиване на ръцете и влачене към изхода на заведението;-хвърлянето му на тротоара пред заведението и оставянето му на земята полугол със смъкнат панталон и смъкната тениска,

заобиколен от полицейски служители. Основание за претендираните вреди е и "нанасяне на удари с палки в главата и тялото на ищеца и ритници по цялото тяло", уточнено изрично в първото по делото заседание от адв. М.. В исковата молба изрично са посочени данни, че ищецът бил ударен с палка от полицейски служител първо в главата, а след това и кръстната област, а впоследствие и бил удрян и от други полицейски служители.

Ищецът в допълнителна молба от 26.04.2024г. изрично посочи, че посочените по-горе действия, разпространени на видеоклип Инициатива "Правосъдие за всеки" - "полицаи бият хора с палки в заведение в центъра", са излъчени в YOUTUBE, където са видени от много хора, на който клип се позовава като доказателство за твърденията му.

Представя медицинска документация - Съдебно-медицинско удостоверение № 1025/2023г. за извършен преглед на ищеца на дата 2011.2023г., болничен лист за времето от 17.11.2023г. до 30.11.2023г. с диагноза контузия на долната част на гърба и таза; втори болничен лист от 1.12.2023г. до 10.12.2023г. с диагноза - открита рана на други части на подбедрицата. Представена е психиатрична - психологична консултация от д-р А. - психиатър и И. Б. - психолог от изследване на дата 18.12.2023г. Към исковата молба са представени и 8 броя снимки, "удостоверяващи нанесените увреждания на К.", за които при разпита на съпругата на ищеца - К., се установи, че са направени от нея ; трудов договор.

По делото са разпитани свидетелите М. К. – съпруга на ищеца, Х. К. – син на ищеца, М. И. и М. М..

Свидетелката К. заяви пред съда, че не е била пряк свидетел на събитията ноември месец 2023 г., но след тях Г. К. се прибрал вкъщи в много лошо физическо състояние – със сцепена глава, с рани по едната ръка, с охлузвания до кокал на двата крака и със синини по цялото тяло, ходили до Пирогов отново. Съпругата трябвало да остане в къщи с него да му помага за превръзки и „такива неща“. Първите дни ищецът не можел да спи изобщо. Личният лекар му дал болничен лист и витамини, които не помогнали, а след това и по-силни лекарства за сън, защото ставал през нощта, скачал изведнъж. Потърсили и психиатър след това, ищецът приемал лекарствата за да спи, не можел да ходи на работа. Не искал и да излиза никъде и да контактува, за съпругата било много стресиращо, защото е социален човек. Ищецът работел в печатница, наложило се съпругата да работи „home office“, за да е с него, краката му се подули. Родителите - на ищеца и на свидетелката видяли клипа в интернет, и много се притеснили. За ищеца станало още по-стресиращо, майката била с два инсулта и не била добре, психически това го сринало още повече, а също и притесненията на сина им – свидетелят Х. К., който живеел заедно с ищеца и св. К.. Синът много се притеснил и искал да го изведат на вън. Раните на ищеца зараствали трудно, получил се абцес „надолу, всичко беше до кокал и самите рани забраха в един момент“. По наблюдения на К., когато ищецът имал среща с органи на реда бил изключително стресиран. На Нова година слезли в центъра, в момента, в който видя полицаи – казал: „Не, аз се прибирам!“

Свидетелката К. изнесе и данни за случая в заведението, по разкази на ищеца. Седнал в „Бар 75“, за да гледа мача и да избегне стълкновението, което е било пред стадиона. Свидетелката била в къщи, чули се с ищеца и той й казал: „Спокойно, не се притеснявай, аз съм далеч от тези мероприятия, ще гледам мача в бара с приятели.“ В ъгъла някъде е седнал, за да вижда телевизора, защото е било пълно с хора, и както е седял на бара, просто са нахлули и са почнали да го налагат. Първо по главата, заклепили са го някъде, за да не може да избяга, и са започнали да го бият. Ищецът не е предизвикал тази агресия. Хората, които са го нападнали са били с

маски и без обозначения. Били са като всички останали униформени на събитието. Ищецът бил с приятели в заведението, единият от тях М., разпитан също като свидетел. Приятел изпратил на свидетелката скрийншот от телевизията как „го влачат и го теглят“ и от този момент нататък не могла да се свърже с него. Свидетелката направила снимки на нараняванията с телефона си след като ищецът се прибрал в къщи. След този случай ищецът игнорирал всички, не искал да комуникира с никой, не приемал и телефонни обаждания на приятели. След един месец тръгнал на работа.

Свидетелят Х. К. - син на ищеца, заяви пред съда следното: по време на инцидента на 16.11.2023г. бил на работа, разбрах за случилото се с баща му след като се свързал с родителите си. Не бил фен на футбола, тръгнал си от работа за да види баща си, не бил никак добре, никога не го виждал в такова състояние, не искал да говори за случката в началото, впоследствие свидетелят видял какво е станало и му разказал. С течение на времето свидетелят започнал да забелязва, че баща му не бил добре не само физически, но и психически, „макар и да се опитваше да не го показва много пред мен, но се виждаше много“. Първото нещо, което свидетелят забелязал е, че ищецът изключително много започнал да заеква. По принцип, „той си заеква от време на време“, но след случая, „много започна да заеква“, „да се почесва повече, да е неспокоен“.

Свидетелят също посочи, че първите вечери ищецът изобщо не е спял – първо от раните, а след това „на психическа основа“, ищецът се събуждал през нощта, разхождал се наляво-надясно, събуждал се в 1 през нощта и можеше да не заспи, свидетелят си спомня, че е бил на лекар за безсънието.

След случая ставал неспокоен, когато видел полицаи – само наблизко, става притеснено и започва да си чопли пръстите, да се успокои по някакъв негов начин. Преди това не бил такъв, например при спиране от полицаи, когато са с кола. Даде пример - на Нова година били на площада максимум 1 час, всичко било наред, но в един момент видял ищеца – „че нещо не е на център, неспокойно му беше“ и си тръгнали.

Свидетелят заяви по отношение на клипа, заснет с ищеца, че можел да се види почти навсякъде в интернет. Ищецът му разказал за случая, но не споделил всичко, свидетелят се познава с приятелите на ищеца и впоследствие разговарял с тях за цялата ситуация. Заяви, че на същото място – в заведението, се събирали от доста време, бил е там със сигурност с приятели, имат си малка компания.

Свидетелят М. И., се познава с ищеца от няколко години- от спортни мероприятия, по барове, гледали сме заедно мачове, когато е играл националния отбор на България, жените им се познавали и така станали общи познати. На 16.11.2023 г. имало протест против БФС на територията на [улица]с много хора, започнали размирици, имало водно оръдие в употреба, след което свидетелят останал да гледам мача в заведение „Бар 75“, което се намирало в сградата на спортното министерство. Бил вътре като започнал мача, излизал отвън само за една цигара и да наблюдавам какво се случва. Виждал, че нещата навън наистина ескалирали по малко груб начин - запалени кофи за боклук, запален автомобил, размириците определя като сериозни, но не можел да каже кой е участвал. Свидетелят бил до входа на бара, говорил с лица от унгарското посолство, внесли мъж, на който очите му сълзяха, поради действие от сълзотворен газ, оказали му първа помощ. Свидетелят отишъл да поръча две бири на бара, в самия бар, там бил и Г. /Г. К./ и си поговорили малко - за равния резултат на футболната среща, което не трябвало да се случва защото се борели за една кауза – да няма ръководство. В момента, в който той си получил напитката и свидетелят взел своята, се обърнали да се връщат към местата си, от

вратата „влетяха униформени щурмоваци“, всички с брони, бронижилетки, каски, щитове, палки и почнали да налагат под ред, без някой в този бар да е бил отвън, да сме участвали в някакви размирици, дори лица от унгарското посолство в заведението пострадали. Свидетелят лично – не, може би защото бил с очила или защото имал 2 бири в ръцете си, отнесъл само една палка през ръцете и се отдръпнал, в този момент видял Г. повален от двама-трима човека, които почнали да го малтретират на пода. Той, бил като „мокра кърпа“ разстлан по пода. Викал: „С.! О. ме!“, но те го „налагаха и налагаха“. За ищеца свидетелят също посочи, че му скъсали дрехите и бил изнесен буквално като чувал навън и изхвърлен. Свидетелят посочи, че е използван сълзотворен газ, но той имал очила и това му помогнало, като цяло всичко станало „много бързо, много брутално, много грозно“, не знае защо. Влезлите в заведението имали униформи – жандармерия, в смисъл, че кой друг ще носи такива каски, шлемове, палки, бонета отдолу, щитове, били с черни униформи и някакви бели букви, не е разчел „Жандармерия“. Били определено добре обучени и дегизирани така, че да си вършат работата и да не пострадат – с шлемове, а някои бяха с бонета отдолу. като цяло зад шлем, зад защитни маски, не може да се разбере кой кой е. Свидетелят беше категоричен, че ищецът Г. не е предизвикал никой с нищо, просто от бара ние се обърнахме: „Х., успех! Успех!“ и влетяха.

Свидетелят заяви, че се виждат с Г. „като се засечем по заведения“ - „Бар 75“, „Билкова“ например, не са се събирали след 16.11.2023 г.

Свидетелят М. М., работи като барман в „Бар 75“ и познава ищецът Г. като клиент на заведението, който идвал един път в седмицата. Свидетелят бил на работа на 16.11.2023 г., ищецът продължил да посещава заведението и след тази дата. На въпросната дата около 19-20 часа, гледали футболната среща България – У. в бара, около 10-12 човека. Изведнъж нахлули в заведението полицейски служители „може би“ - с маски и каски, нямало надпис на униформите, поне на някои от тях нямало „впоследствие уточни, че на някои имало надпис „Полиция“, отпред на жилетки. Започнали да събарят всичко в бара, съборили Г., който седял на бара в този момент, започнали да го бият с палки, това станало точно пред свидетеля, Г. бил съборен на земята и го биели, извлачиха, както и други хора от заведението, за дрехите го влачили по пода отпред на тротоара. Лицата, нахлули в системата били с полицейски палки, с които удряли по хората, не казали нищо при влизане в заведението, не им се виждали лицата, били с маски.

Съдът кредитира свидетелските показания изцяло, като безпротиворечиви, съответни на останалите данни по делото, както и показанията на съпругата и сина на ищеца - за състоянието му след инцидента, като съответни на медицинската документация, на данните от заключението на вещото лице по съдебната компютърно-техническа експертиза. Определя изнесените данни от съпругата и сина на ищеца като житейски логични и без преувеличение, поради което макар и заинтересовани, същите цени като доказателство по делото.

От медицинските документи, представени с исковата молба и приети като доказателства по делото, неоспорени и неопровергани от други такива, съдът приема за установено следното за здравословното състояние на ищеца след случая с него на 16.11.2023г.:

1. Свидетелят е потърсил психиатрична помощ, за което е изготвена психична и психологична консултация от 18.12.2023г., обоснована и с изследване на същата дата, в това число тест на Цунг за депресия и тревожност. В резултат на обсъждане на данните и констатацията, че ищецът не се води на отчет в психиатрично заведение, е формирано заключение, че споделеното от него (данни, идентични с описаните в исковата молба основания на исковата претенция - стр.2 от изследването, л. 11 от делото), изпълнява критериите, отразени в Международната класификация на болестите - X-та ревизия за ПОСТТРАВМАТИЧНО СТРЕСОВО РАЗСТРОЙСТВО с код 43.1, но без данни за същинско психично заболяване, което да протича с краткотрайно

или продължително разстройство на съзнанието и загуба на поведенчески контрол. Преди нанесения му побой, отрича да е бил обект на консултация и лечение от психиатри и психолози. По време на изследването ищецът К. споделил за реакции и преживявания, които могат да бъдат включени в групата на стресовите реакции и възниква като закъснял отговор към стресогенно събитие, **което е в състояние да причини дълбок дистрес у всеки човек.** Типичните симптоми, според консултиращите - д-р А., психиатър и психолог Б., включвали епизоди на повтарящо се изживяване на травмата под формата на внезапно оживяване на минали сцени, сънища или кошмари на фона на продължаващо чувство за емоционална притъпеност, липса на съзвучност със заобикалящата го среда, анхедония и избягване на действия и ситуации, напомнящи на травмата. Обикновено съществува чувство на страх и избягване на сигнали, напомнящи на пострадалия за първоначалната травма. Ходът на заболяването е флукутиращ, т.е променлив, но в част от случаите можело да приеме хроничен ход с продължителност много години и да премине в трайна промяна на личността. Споделеното от ищеца, че след случилото се изолирал о в къщи, нямал желание да излиза, ходел само на работата, но се чувствал непълноценен там, според консултиращите била видима промяната на начина на живот, поради това считат, че има всики белези на посоченото разстройство. **То не било същинско психично заболяване, а е невротично състояние, като считат, че появата му е в директна връзка с преживяното.**

2. Съгласно съдебно-медицинско удостоверение № 1025/2023г. от съдебен лекар Б. при Клиника по съдебна медицина и деонтология при УМБАЛ "Александровска" ЕАД, при преглед на ищеца на 20.11.2023г. след преглед на ищеца и описание на обективно установеното в заключение и обобщение следното: кървонасядания в тилната област на главата, рана с морфология на разкъсно-контузна такава в лявата слепоочно тилно теменна област на главата, кървонасядания в дясната челно слепоочна област на главата, кървонасядане на дясната скулна област, кървонасядания, охлузване и отоци по тялото, кървонасядания, отоци и охлузвания по горните и долните крайници. Тези травматични увреждания са получени в резултат на действието на "твърди тъпи предмети, както и предмети с удължена форма и окръглено напречно сечение по механизма на удари с или върху такива, както и косото им действие и могат да се получат по време и начин, както съобщава пострадалият". Причинили са му временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Ищецът е съобщил на съдебния лекар, описано в съдебномедицинското удостоверение, че на 16.11.2023г. около 20 ч.

му бил нанесен побой от група униформени полицаи, които го свалили на земята и го удряли с палки и с ритници.

4. По делото са приети снимки на ищеца за травматични увреждания същия, които са взети предвид и описани в съдебно-медицинското удостоверение за състоянието му.

3. Видно от представен болничен лист от личната лекарка на ищеца - , същият е бил в отпуск от 17.11.2023г. до 30.11.2023г. с диагноза контузия на долната част на гърба и таза. Със следващ болничен лист - л.17 от делото, режимът - домашен, е продължен от 01.12.2023г. до 10.12.2023г. с диагноза открита рана на други части на подбедрицата.

Ищецът представи още трудов договор от м. 02.2017г., с предмет да изпълнява длъжността "оператор на печатаща машина" към Д. АД.

По делото е изслушано заключение на вещо лице по съдебна компютърно-техническа експертиза, от инж. С., прието по делото без оспорване от страните относно установеното от вещото лице и даденото заключение. Вещото лице е дало следните отговори на поставените му въпроси:

1. Съдържа ли се годен за изследване видеозапис в записа от флаш паметта със съдържание „Видео на живо е заснело как полицаи бият с палки хора в заведение в центъра. mp4“ и какво е съдържанието му?

Вещото лице е отговорило, че файлът с наименование „Видео на живо е заснело как полицаи бият с палки хора в заведение в центъра. mp4“ представлява видеозапис с параметри подробно описани в констативно-съобразителната част, **е годен за техническо изследване**, същият е цифров презапис, не са установени признаци на намеса (манипулация) върху записаната информация, таймкодът не се прекъсва, не се установило и наличие на шумове (артефакти) във видео потока на записаната във файловете информация. Видеозаписът прекъсва в деветата минута и 25-та секунда от началото на записа - вероятно пауза, според вещото лице, свързана с разговор по телефона.

2. Налице ли са изображения на лица, които да позволят идентифицирането им като образ, движение, звук, могат ли да се различат конкретните им телодвижения? **На този въпрос вещото лице е отговорило, че идентификацията на лица по изображения, извлечени от предоставен видеозапис изисква наличие на достатъчно информация в изследваното изображение, позволяващо визуализация на индивидуални лицеви черти, форма на черепа, прическа, вежди, очи, уши, нос, особени белези. Извлечените от видеозаписа кадри от камерата се определят, като годни за евентуално разпознаване на лицата (т.е. лице, което визуално познава**

заснетото лице и е запаметило в паметта си признаците на неговият външен вид – общофизични, анатомични, функционални, съпътстващи и особени признаци, би могъл евентуално да го разпознае).

3. Да се онагледят с фотокопирни кадри действията на лицата. **Вещото лице е обработило и разделило** целият видеофайл на 23281 фрейма. От тях е извело подбрани такива, които да онагледят ситуацията. В констативно-съобразителната част подробно е описано съдържанието на видеото, като са приложени и по-съществени и годни за печат кадри. Посоченото описание е дадено на стр. 8 20 от делото, илюстриран текст и снимки - фреймове. Така според заснетото последователно, се установява следното в обобщение:

От 00:00:33 униформени влизат в заведението;

Лице от мъжки пол седи на бара ляво от камерата; същото лице е навело глава и тяло на бара;

Същото лице е повалено на земята и униформени му налагат удари с крака и палки; Операторът успява да влезе в заведението и насочва камерата към пода, където вижда цивилно лице, видимо от мъжки пол, с тъмни дрехи което лежи по гръб и предпазва главата и тялото си с ръце, а до него две униформени лица извършват действия, наподобяващи удари по него;

Униформени с каски налагат удари по мъжа, който лежи на земята;

На заден фон се вижда другото цивилно лице в ъгъла под стълбите, видимо от мъжки пол, което не взема участие в действията и продължава да предпазва главата си с ръце;

Цивилно лице от женски пол с червена коса и облечена в червено изразява чувства на изненада и уплаха след като униформените са излезли от заведението;

В 00:02:49 последните униформени напускат заведението;

В 00:04:03: камерата снима вече пред заведението.

Лицето от 00:01:06 лежи на тротоара, заобиколено от цивилни и униформени;

В 00:07:29- лицето от женски пол с червена коса и дрехи помага на лежащия на тротоара;

В 00:06:44- вижда се как цивилно лице , видимо от мъжки пол се опитва да доближи пред заведението, униформено лице го избутва назад, а друго цивилно лице също го възпира , държейки го зад гърба;

В 00:09:24 - лице от женски пол с оранжева обозначителна върхна дреха, вероятно медицинско лице, оказва помощ на лежащия на земята човек, същият е изправен на крака, съпроводен до и качен на линейка;

В 00:10:37 мъжът е на входа на линейката, иска име на началник;

В 00:11 в обхвата на камерата се вижда втори медицински автомобил, а след него още един; към тях се приближават лица, нуждаещи се от медицинска помощ;

В 00:12:20 Операторът отново се насочва към входа на заведението, пред което се

виждат няколко цивилни лица и провежда разговор с жената, с червените дрехи , споменати по-горе. Лице от мъжки пол също се приближава и започва да разговаря; В 00:13:13 - линейка с включени сирени се отдалечава от заведението В 00:15:31 записът приключва с кадър пред заведението.

По въпрос 4: Налице ли са, в представения за изследване видеозапис изображения, които могат да идентифицират в лице ищеца Г. К.? **Вещото лице е дало отговор** след софтуерна обработка на видеото, обединяването на няколко фрейма на групи в един и с помощта на изкуствен интелект са отстранени дефекти. Установило е, че могат да бъдат изведени годни кадри, които да бъдат съпоставени с предоставените снимки за сравнителен анализ. Резултатът от сравнителния анализ позволявал с достатъчна степен на категоричност да се направи извод, че на кадрите извадени от видеофилма - (на лицето, обект на експертизата) и на снимковия материал - (сравнителни образци), е заснето едно и също лице. Подробно описание на методите са дадени в констативно-съобразителната част - конкретно на л. 22.

Вещото лице е използвало от видеофайла следните фреймове: снимка на лице от мъжки пол, съборено на земята в бара с нанесени удари по тялото от униформени лица, като е извело, че при съпоставката на формата на черепа, носа, скулите, брадичка , вежди показва, че лицето от следващата снимка, извадено от кадри от линейката, е същото. При предоставения сравнителен материал от ищеца, с цифрови изображения, снети от кадрите на видеозаписа, фотокопията са приведени приблизително в един и същи мащаб, визуално са съпоставени и анализирани външните анатомични белези на главата и лицето и според тяхната конфигурация вещото лице е установило сходство по следните признаци: 1. форма на охраненост на лицето, характер и линия на косата; форма на череп, 2. чело, 3. вежди, 4. очи, 5. нос, 6. устни и устна цепка, 7. конфигурация на долна челюст и брадичка, 8. уши, 9. скули. Анализът на съвпаденията е даден графично на л. 27 от заключението и е по изброените белези 1, 2, 5 и 7, на снимката на л. 28, съвпадението е по белезите с номера 4, 6, 8 и 9; на втората снимка на стр. 28 , съвпадението е по белезите по т. 2, 3, 4, 7 и 8. Вещото лице е заключило, че резултатът от сравнителния анализ позволява с достатъчна степен на категоричност да се направи извод, че на кадрите, изведени на видеофилма, на лицето обект на експертизата и на снимковия материал - сравнителни образци, е заснето едно и също лице.

На поставения въпрос 5: Налице ли са изображения на лица, съдържащи се на записа, които да съдържат надпис „Полиция“ върху униформите на лицата, влизащи в заведението?, **вещото лице е посочило, че през цялото време във видеото присъстват изображения на униформени лица.** В записа съществуват изображения на лица, които съдържат надпис „Полиция“ върху униформите си при влизане в

заведението. Всички униформени лица, с надпис „Полиция“ върху униформите, са с поставени каски на главата и не е възможно да бъде осъществено лицево разпознаване. В Констативно-съобразителната част на заключението са изведени кадри от влизането на униформени лица в заведението.

Съдът цени заключението на вещото лице като вярно и компетентно дадено и поради това като доказателство по делото.

Правна преценка на съда:

Незаконосъобразността на фактическите действия на полицейските органи спрямо ищеца се установява от съда, пред който е предявен искът за вреди - чл.204, ал.4 АПК. Фактическите действия са свързани с употреба на физическа сила от полицейски органи, за които се претендира, че са извършени в нарушение на чл.86, ал.4 ЗМВР (използване на физическа сила в степен, която не е била необходима) и на забраната по чл.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основаните свободи - тъй като надхвърляли позволените такива по ЗМВР, по които въпроси следва да се произнесе в мотивите на съдебния акт.

По легитимацията на ответника СДВР и правната квалификация на иска съдът съобрази следното:

В отговора на исковата молба ответникът е посочил и приложил справка, според която на дата 16.11.2023г. съгласно изготвен план разстановка, са участвали и служители от други ОД на МВР, което възражение е относимо към легитимацията на ответника, която съдът служебно е задължен да укаже. Няма данни за конкретните служители на МВР, които са извършили действията на посочената дата и по времето и на мястото, описани в исковата молба, станали публично достояние чрез визирания клип.

Незаконосъобразността на фактическите действие на полицейските органи спрямо ищеца, се установява от съда, пред който е предявен искът за вреди - чл.204, ал.4 АПК. Основанията на процесния иск касаят фактически действия, свързани с употреба на физическа сила от полицейски органи, за които се претендира, че са извършени в нарушение на чл.86, ал.4 ЗМВР(използване на физическа сила в степен, която не е била необходима) и на забраната по чл.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основаните свободи - тъй като надхвърляли позволените такива по ЗМВР, по които въпроси следва да се произнесе в мотивите на съдебния акт.

В случая ищецът твърди нарушаване на изискванията за законосъобразност по чл.86, ал.4 ЗМВР – за употреба на физическа сила и помощни средства, което следва да установи от настоящия съд, като съд, пред който е предявен искът за

присъждане на обезщетението, съобразно нормата на чл.204, ал.4 АПК. Що се касае до описаното в исковата молба поведение, относимо към начина на изпълнение на служебни задължения от полицейските служители, то те са част от отговорността, която те носят в качеството им на държавни служители и следователно, се касае за административна дейност по опазване на обществения ред.

Що се отнася до правната квалификация на иска, в ЗМВР се съдържа и чл.216, ал.2 ЗМВР, която разпоредба урежда като специална по отношение на чл.1 ЗОДОВ, обективната и безвиновна отговорност на държавата за вреди, причинени по непредпазливост при или по повод изпълнение на служебните задължения от служителите на МВР. Така съгласно чл. 216, ал.1 ЗМВР държавните служители в МВР отговарят имуществено за вредите, които са причинили на държавата по непредпазливост при или по повод изпълнение на служебните си задължения. Съгласно чл.216, ал.2 ЗМВР, за вреди, причинени на граждани при условията на ал. 1, т.е. по непредпазливост, държавните служители в МВР не носят имуществена отговорност към увредения. В тези случаи държавата е длъжна да обезщети увредения за всички имуществени и неимуществени вреди съобразно общите правила на гражданското право.

От посоченото препращане към гражданското право следва, че имуществената отговорност е за всички видове вреди - имуществени, неимуществени, причинени вреди и пропуснати ползи, съобразно правилото на чл.45 ЗЗД, като във всички случаи на непозволено увреждане, вината се предполага до доказване на противното. Обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

Следователно, при причиняване на вреди на граждани при или повод изпълнение на служебните задължения от служителите на МВР, държавата ще носи отговорност съобразно общите правила на гражданското право - касае се за материалноправният режим на отговорността, но е приложим процесуалният ред по АПК, доколкото искът попада в обхвата на чл. 203 АПК и е подсъден на административния съд, който следва да го разгледа по реда на АПК, доколкото в случая видно от данните по делото се касае за отговорност за фактически действия, касаещи изпълнението на служебни задължения от полицейски служители, свързани с опазването на обществения ред.

Доводът на ответника за участие на служители от други ОД на МВР, е неотносим към иска по делото, доколкото отговорността за опазване на обществения ред на територията на Столична община е на Столична дирекция на вътрешните работи,

независимо от участието на служители от други структури, които би следвало да са командироваани и да изпълняват задачи от органи на СДВР във връзка с опазване на обществения ред на конкретната дата в [населено място].

Така в чл.169, ал.1 ЗМВР е предвидена принципната възможност за командироване на полицейски служители временно да изпълняват службата си в друго ведомство или институция, за които се прилагат разпоредбите на този закон относно държавната служба или в служба за сигурност или за обществен ред. В чл.169, ал.3 от ЗМВР изрично е указано, че за времето на командироването държавният служител получава от приемащото ведомство, институция или служба, задачи, свързани с неговата квалификация и опит, основани на досегашната му служба.

От чл.42, ал.1 ЗМВР – за териториалният принцип на създаване на областните дирекции, и съответно от компетентността им по чл.42, ал.2 вр. чл.6, ал. 2 ЗМВР – по опазване на обществения ред, то следва, че задачи по опазване на обществения ред на конкретната територия, могат да бъдат възлагани само от ръководството на съответната областна дирекция или за [населено място], компетентната дирекция е Столична дирекция на вътрешните работи.

Следователно, независимо от участието на лица от други структури, отговорността за опазване на обществения ред в [населено място] е на СДВР като орган, който е възлага задачите по опазването на обществения ред на територията на града и е отговорен за фактическото им изпълнение/неизпълнението им от полицейските служители.

Въз основа на цитираните разпоредби следва, че компетентността по опазване на обществения ред на територията на Столична община и отговорността за описаните в исковата молба действия на полицейски служители (късане на тениската на ищеца, извиване на ръцете и влачене към изхода на заведението ; хвърлянето му на тротоара пред заведението и оставянето му на земята полугол със смъкнат панталон и смъкната тениска, заобиколен от полицейски служители) е на полицейски органи, и са извършени в зоната на териториалната компетентност и съответно отговорност на Столична дирекция на вътрешните работи, съответно тази дирекция е отговорна за вредите от действията на полицейските органи спрямо увредения, по арг. от чл.205, ал.1 АПК. В случая именно СДВР е процесуален субституент на държавата, по смисъла на чл.216, ал.2 ЗМВР вр. чл.205, ал.1 АПК.

Правната квалификация на иска срещу СДВР следователно е чл.216, ал.2 ЗМВР вр. с чл.203 и 204, ал. 4 АПК вр. с чл. 1, ал.1 ЗОДОВ, поради допуснатото нарушение на чл.86, ал.4 ЗМВР и чл.3 от Европейската конвенция за защита на

правата на човека и основните свободи.

Правни изводи на съда по основанията за ангажиране на отговорността на държавата за вреди.

Предвид изводите за процесуалната допустимост на исковата претенция, предявяването ѝ пред надлежния съд, и срещу надлежен ответник, съдът следва да бъде разгледа и основателността на исканията до съда.

Както се посочи по-горе, основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204 ал. 3 от АПК), незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

I. По твърденията за незаконосъобразни действия на полицейски органи и причиняването им при и по повод административна дейност:

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. От приетото за установено по фактите съдът приема, че полицейски органи действително са осъществили описаните в исковата молба фактически действия, по време и на място в изпълнение на възложени им за охрана на обществения ред, за което по делото се представи и прие като доказателство справка за участието на полицейски сили по охрана на обществения ред - л. 37 от делото. На дата 16.11.2023г. за времето от около 19 - 20ч., на полицейски органи от различни ОД на МВР в страната, ведно с такива от СДВР и ГД Жандармерия, са изпълнявали задачи във връзка с план разстановка за охраната на обществения ред преди, по време и след провеждането на футболна среща между отборите на Република България и У., както и заявен протест по искане за оставка и нов конгрес на БФС. На 16.11.2023г. между 19 и 20ч., ищецът се е намирал в заведение - Бар 75, в сградата на министерството на младежта и спорта срещу националния стадион, на който се е провеждала футболната среща. На мястото между заведението и стадиона е имало протестиращи и въобще недоволни лица, възникнали размирици и напрежението е ескалирало, полицейските органи са употребили

водно оръдие и сълзотворен газ по думите на свидетеля М. И.. Описаната ситуация, непосредствено пред Бар 75, **е свързана с изпълнение на полицейски правомощия по опазване на обществения ред от намиращите се на място полицейски сили. Видно от справката на л. 37, за действията по охрана на обществения ред, бил изготвен план разстановка.**

В казуса по делото не се представиха данни за взето решение за употребата на физическа сила по реда, предвиден в чл.6а от **Наредба № 81213-418 от 14 март 2017г. за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на министерството на вътрешните работи, предвид, че се касае за опазване на обществения ред при провеждане на мероприятие - футболна среща България - У. и без съмнение възникнали безредици. Няма данни, преди нахлуването на полицейските органи в търговския обект, в който се е намирал ищеца, на конкретното място да е имало безредици, съответно да е възникнала необходимост за опазване и възстановяване на обществен ред на конкретното място. Не е спазено изискването по чл.5 от същата наредба за изготвянето на доклад от служителя, който е употребил физическата сила срещу ищеца. Следователно, абсолютно незаконно - не е взето от компетентни лица, посочени в чл.6а от Наредбата, не е съставена докладна записка за употребата на физическа сила в конкретния случай, в съответствие с чл.5 от същата наредба. В чл.5, ал.2 от посочената наредба е предвидено докладът за употреба на физическа сила да има следното съдържание: 1. специфично наименование на длъжността, име и фамилия, длъжност и месторабота на полицейския орган или име и фамилия, длъжност и месторабота на лицето по чл. 140а, ал. 1 ЗМВР; 2. място, дата и час на използване на физическата сила и помощните средства; 3. основание и обстоятелства за използване на физическата сила и помощните средства; 4. интензивност на физическата сила, вид и количество на използваните помощни средства; 5. по възможност данни, идентифициращи лицето/лицата, спрямо които са използвани физическата сила и помощните средства; 6. мерки, взети спрямо лицето/лицата; 7. видими последствия от използването на физическата сила и помощните средства.**

Съгласно чл. 86, ал. 4 от ЗМВР при използването на физическа сила и помощни средства полицейските органи вземат всички мерки за опазване живота и здравето на лицата, срещу които са насочени. Съгласно чл. 88 ЗМВР планирането и контролът на използването на физическа сила, помощни средства и оръжие от полицейските органи в случаите по чл. 85 - 87 включва мерки за постигане на законната цел при минимален риск за живота и здравето на гражданите. В случая

полицейските органи не са имали законно право да използват физическа сила и помощни средства спрямо ищеца, което съставлява в още по-висока степен нарушение на чл. 86, ал. 4 от ЗМВР – използването на физическа сила и средства до степен, която не е била необходима и оплакването на ищеца в този смисъл е изцяло обосновано.

По делото няма данни за конкретните полицейски служители, които са нахлули Бар 75, няма данни и за съставен доклад по случая, в който да се изложат мотиви за основанията и обстоятелствата за използване на физическа сила и помощни средства срещу ищеца или срещу когото и да било в конкретното заведение, съответно и за другите обстоятелства - интензивност на физическата сила, вид и количество на използваните помощни средства, за самоличността на ищеца, за последствията за него.

От експертизата на вещото лице и от изнесеното от свидетелите М. И. и М. М., очевидци на случилото се, без всякакво съмнение се установява, срещу ищеца е употребена физическа сила от полицейски органи. В казуса по делото обаче не са изготвени, съответно представени от ответника изискващите се докладни за възникнала необходимост и употребата на сила от полицейски органи срещу ищеца. Видимо такава необходимост не е обоснована от обстоятелствата по делото към момента на нахлуване на полицейските органи в заведението, в което се е намирал ищецът, както и с неговото лично поведение или качество в така възникналата ситуация. Същият не е бил адресат на полицейски актове - писмени или устни, по повод на които да възникне необходимост от употреба на полицейска сила.

От всички обстоятелства, изнесени от свидетелите, от данните от фреймовете и сметите на текст данни от клипа в заключението на вещото лице, не се установява ищецът да е бил адресат на полицейско разпореждане, да е имал поведение, което нарушава обществен ред или друго, поради което полицейските органи са били задължени да действат чрез прилагане на сила.

Съдът изцяло кредитира установеното от вещото лице, че ищецът и лицето на входа на линейката, лицето на пода в бара, на тротоара пред заведението и при влаченето му навън, съвпада с ищеца (по характеристикните описани от него 9 признака). Данните за действията на полицейските служители в бара се приемат и за безпротиворечиво потвърдени от свидетелските показания на лицата, присъствали на инцидента, които съдът цени като незаинтересовани.

Безспорно се установи по делото, че именно полицейски служители са нанесли побой на ищеца в бара и извършили останалите действия - влачили са го по земята, причинили са му описаните в исковата молба и произтичащи от медицинската документация наранявания, при незаконно употребена физическа сила спрямо ищеца. Употребата на физическа сила спрямо ищеца е незаконна, тъй като не е

мотивирана от никакви обстоятелства и основания, и второ, същият не е бил адресат на полицейско разпореждане, не е предупреден за употребата на сила при неизпълнение на полицейско разпореждане.

Следователно, без каквото и да е основание, предвидено в закона и подзаконовите нормативни актове или вътрешноведомствени актове, издадени в системата на МВР, без изрично решение на компетентен орган и по предвидения в закона ред, срещу ищеца е употребена физическа сила и безспорно от полицейски органи по време, при и по повод изпълнение на полицейски правомощия по охрана на обществения ред на 16.11.2023г. Поради това съдът приема за установена втората предпоставка - незаконосъобразни действия на полицейски орган и то по начина и при обстоятелствата, описани в исковата молба, и от които претендира настъпването на неимуществените вреди, а именно: нанасяне на удари с палки по главата и тялото на ищеца и ритници, по цялото тяло; късане на тениската на ищеца; извиване на ръцете и влачене към изхода на заведението; хвърлянето му на тротоара пред заведението и оставянето му на земята

2.Що се касае до претърпените неимуществени вреди, то съдът приема същите изцяло за доказани и установени от медицински лица непосредствено и в кратък период след събитията с него от 16.11.2023г. В резултат на незаконосъобразните действия на полицейски органи по употребата на физическа сила срещу ищеца, същият е претърпял наранявания, които по удостоверението на съдебния медик се определят като временно разстройство на здравето, неопасно за живота, причинено именно по описания от него начин и със средство, касаещо полицейска палка. Що се касае до психологичното състояние на ищеца, от проведената консултация от лекар психиатър и психолог през декември 2023г. е установено, посттравматично стресово разстройство с код 43.1 по МКБ, видима промяна в начина на живот на ищеца, състоянието му е определено като невротично състояние, а не същинско психично заболяване, появата му е в директна връзка с преживяното от него, доколкото преди това не е имал такива оплаквания, още е установено, че ищецът не се водел на отчет в психиатрично заведение.

Предвид заключенията на медицинските органи, съдът приема не само настъпили травматични увреждания и негативни преживявания в групата на стресовите реакции, с белезите на заболяване по МКБ, но и в пряка причинно-следствена връзка от преживяното на 16.11.2023г. - употребената спрямо ищеца физическа сила от полицейски органи.

Следователно, и третата предпоставка - пряка причинно- следствена връзка между вредите и незаконосъобразните действия на полицейски органи, е безспорно доказана и то въз основа на писмени медицински документи, неоспорени и

неопрровергани по делото и които съдът изцяло кредитира.

За пълнота следва да се отбележи, че невъзможността да се установи точно кои полицейски служители са употребили физическа сила срещу ищеца, не е пречка да бъде установена отговорността на държавата. Спрямо увредените граждани отговорността по чл.216, ал.2 ЗМВР е безвиновна.

По въпроса за размера на неимуществените вреди съдът съобрази следното:

Описаното за емоционалното състояние на ищеца по време на медицинското изследване от лекар психиатър и психолог, направено 18.12.2023г., т.е. месец след случай от 16.11.2023г. в Бар 75, е достатъчно да се формира извод, че негативните преживявания на ищеца са с висока степен на интензивност и са оказали видима промяна в поведението му и начина му на живот, какъвто извод е формиран и в заключението по психиатричната и психологична консултация. Също споделеното по време на консултацията, че ищецът след случая от 16.11.2023г. не може да спи през нощта, от тогава бил подтиснат, отпаднал, с намален апетит, отслабнал на тегло, трудно се концентрира, сещал се за сцените на насилие, някой път "забивал" в работата си, гледал и не правел нищо; ограничил контактите си, стои повече в къщи; имал чувството, че всичко го съжалявали чувствал се унижен, давали го по всички национални телевизии в продължение на десетина дни в този вид. Консултиращите психиатър и психолог са посочили в заключението като възможности за развитие на състоянието на ищеца и че ходът на заболяването му е флукутиращ, т.е. променлив, в част от случаите можело да приеме и хроничен ход с трайна продължителност и да премине в трайна промяна на личността, както и, че последиците за ищеца вследствие на стресогенното събитие са такива за всеки човек. В съответствие със заключенията на консултиращите лица са и данните за ищеца, изнесени от най-близките му свидетели от семейния кръг съпругата и синът на ищеца, показанията им за състоянието на ищеца са обективни, житейски логични и последователни, макар и заинтересовани, следва да се приеме че вярно отразяват негативните му преживявания, поради което съдът ги цени - относно ограничението на контактите и поведението на ищеца, безсънието и липсата на концентрация, както и, че изпитва стрес в близост до полицейски органи.

Съдът намира също за относимо по този въпрос описано в консултацията - с интелектуални възможности в границите на нормата, ясно оформени и добре ориентирани интереси, няма основание да се обсъжда интелектуален дефицит, който да е пречка за правилна фактическа ориентация и адекватно реагиране. Типичните симптоми на състоянието на ищеца посттарватично стресово разстройство включвали епизоди на повтарящо се преживяване на травмата под формата на внезапно оживяване на минали сцени, сънища или кошмари на фона на

продължаващо чувство за емоционална притъпеност, липса на съзвучност със заобикалящата го среда, анхедония (безразличие) и избягване на ситуации, напомнящи травмата; съществува чувство на страх,и избягване на сигнали, напомнящи травмата.

Съдът отчита и, че ищецът бил принуден да разкаже за случая на сина си, узнали са и родителите му, което предизвикало допълнително притеснение у него за здравето им. Също приема, че не е бил концентриран на работното си място като оператор на печатна машина, за която има трудов договор от 2017г., т.е. би следвало да има рутина в работата му.

Преценени в съвкупност всички обстоятелства определят:

1. причинените на ищеца травматични увреждания като лека телесна повреда(по арг. от чл.130, ал.1 вр. чл-.128 и чл.129 НК) - предвид класифицирането им от съдебния лекар като временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

2.негативните изживявания на ищеца като посттравматично стресово разстройство - с код 43.1 от МКБ, което не е психично заболяване а невротично разстройство, което налага комбинирано лечение - задължително медикаментозно лечение и психотерапия, променлив ход на заболяването и прогнозата за възможен хроничен ход с продължителност много години и да премине в трайна промяна на личността.

Съдът изрично е указал и е уточнено от страна на ищеца, че вреди не се претендират от разпространението на клипа, изследван от вещото лице в публичното пространство Поради това не взема предвид данни, че ищецът се е чувствал унижен пред обществото от случая, също узнаването за случая от медиите, което е създадо тревоги във връзка с възприемането на ситуацията от родителите му, са неотносими към предмета на делото и отговорността на ответника. Разпространението на случая в общественото пространство е по волята на различни лица. От данните изнесени от свидетелите съпруга и син К., не може да се направи извод, че ищецът се е чувствал унижен пред близките си. Те са били притеснени за състоянието му и той за тях, но чувство на унижение в аспект съжаление от близките му от семейния кръг към ищеца, не се доказва.

Действително е допуснато нарушение на чл. 86, ал.4 ЗМВР в казуса по делото срещу ищеца, но нарушение на чл.3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи не се установява. Съдът съобрази, че нарушението на чл. 86, ал.4 ЗМВР няма за правна последица и във всички случаи нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ. За да попадне в обхвата на чл. 3 ЕКПЧ, дадено лошо отношение трябва да

има минимална тежест или минимален праг на суровост според критериите, установени от Съда по правата на човека в неговата съдебна практика. По своята същност оценката на тази минимална тежест е относителна, доколкото зависи от съвкупността на конкретните обстоятелства, като например продължителност на действията, физическите и психологическите последици, а в някои случаи и тези, свързани с пола, възрастта и здравословното състояние на потърпевшия (К. с/у Полша, № 30210/96, § 91, и Берлински с/у Полша, № 27715/95 и 30209/96 § 59, 20 юни 2002 г.). При всички случаи причинените болка и унижение трябва да надхвърлят причиняваните такива при определено поведение, считано от закона за позволено. Дадено отношение може да бъде квалифицирано като "нечовешко", ако в продължение на часове и напълно предумишлено са причинявани физически наранявания, както и физически и психически травми. Дадено отношение може да бъде квалифицирано като "унизително", когато у потърпевшия се създава усещане за страх, страдание или чувство за малоценност, като с това се цели потърпевшият да бъде унижен или обезценен. При употреба на сила по време на арест или при упражняване на контрол от страна на полицията, съдът трябва да прецени дали използваната сила е била необходима и дали е съответствала на конкретните обстоятелства, както и дали държавата трябва да бъде държана отговорна за причинени наранявания (Берлински, § 64, Д., § 41). За да отговори на този въпрос, той трябва да установи при какви обстоятелства и какви наранявания са причинени.

Предвид на изложеното за вида и степента на проявление на на вредите, съдът приема, че не е достигнат праг на суровост на третирането от страна на полицейските органи, необходим за да се приеме нарушение на забраната по разпоредбата, както и , че липсва целта , потърпевшият да бъде унижен, не се доказва конкретно насочено поведение на полицейските органи спрямо ищеца, предвид данните от свидетеля М. И. и свидетеля М. М., че при нахлуването в бара полицейските органи са започнали да събарят всичко и да "налагат" , пострадали дори лица от унгарското посолство, с които свидетелят И. разговарял.

По размера на обезщетението - претендиран в размер на 50 000 лв. и който следва да се определи по справедливост по чл.52 ЗЗД, съдът съобрази следното :

-Постравматичното стресово разстройство, определено като невротично състояние, има непостоянно проявление напред във времето и е възможно да прерасне в хронично с трайна промяна на личността, необходимо е комбинирано лечение, т.е. няма прогноза за конкретен период, в който посоченото невротично състояние може да бъде преодоляно напълно. Ищецът обаче не изложи данни да е прилагал медикаментозно лечение и психотерапия, посочени изрично в проведената му консултация от психиатър и психолог.

-Същевременно съдът отчита, че постравматичното стресово разстройство с невротичен характер, не е определено като непреодолимо и неподдаващо се на лечение, макар и да има прогноза в някои от случаите за хроничен ход, няма белези, че конкретно това ще се случи при ищеца. Същият се е завърнал на работа, няма данни да е прекратил поради заболяването си трудовия си договор. Постравматичното стресово разстройство не е довело до драстично нарушение на адаптацията му, връщането му към нормалното му поведение. Представени са болнични листове само за травматичните му увреждания за периода от 17.11.2023г. до 10.12.2023г. Изнесеното от свидетелите К. за посещение на площада на новогодишните тържества, както и от свидетеля М. М., барман в Бар 75, че ищецът и след въпросния инцидент на 16.11.2023г. е продължил да посещава същия около веднъж седмично - потвърдено към датата на разпита на свидетеля - м. 07.2024г. , т.е. ищецът се връща на мястото на нанесената му първоначално травма и то веднъж седмично са данни, които свидетелстват за връщане към предишното поведение на ищеца. Както се обсъди нееднократно до тук, според консултацията на психиатъра и психолога, типичните симптоми на заболяването са свързани с избягване на действия и ситуации, напомнящи за травмата. Не представлява такова действие посещението в Бар 75 веднъж седмично, което свидетелства в значителна степен за завръщането към обичайния живот.

-В заключение, по делото безспорно е доказано, че ищецът е понесъл неимуществени вреди, състоящи се както в психологически и емоционални, така и във физически болки и страдания. От съдебно-медицинското удостоверение обаче следва, че нараняванията на ищеца нямат трайни или сериозни физически последствия, няма данни да е прилагал лекарства за постравматичния стрес и психотерапия.

-Ищецът към м.11.2023г. е бил на 46 години, имал е трудова заетост според трудов договор със заплата 1345лв., определена през 2017г., а през 2023г. средният доход на лице от заплата в България е в размер на 5 941 лв. според данни на НСИ за 2023г. на сайта на института.

- По силата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие. Съгласно § 1 от ДР на ЗОДОВ за неуредените в този закон въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони, ето защо при определяне на размера на обезщетението съдът правилно е пристъпил към прилагане на разпоредбата на чл. 52 ЗЗД. Според трайната съдебна практика по приложението на чл. 4 ЗОДОВ, както на гражданските съдилища, така и на административните такива, се приема, че справедливото обезщетяване на всички неимуществени вреди, каквото изисква чл.

52 33Д, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице във всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии. Размерът на обезщетението не следва да е източник на обогатяване и следва да е съобразен с икономическия растеж и стандарта на живот. В правната теория е прието, че обезщетението за неимуществени вреди е с компенсаторна функция, доколкото е възможно да бъдат компенсирани вредите в техния паричен еквивалент. Тъй като няма утвърдена формула за тяхното пресмятане, размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост при съобразяване на всички конкретни, обективно съществуващи обстоятелства и практиката на съдилищата.

Така с оглед характера на претърпените вреди, продължителността им, като резултат от противоправното действие на служители на СДВР, че за причинените лека телесна повреда и постравматично стресово разстройство от неврологичен характер на 16.11.2023г., причинени от незаконосъобразно употребена спрямо ищеца физическа сила от полицейски органи, както се установи по делото, следва по справедливост на ищеца да бъде присъдено обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 10 000 (десет хиляди) лева. В останалата част до пълния предявен размер от 50 000 лв., исковата претенция следва да бъде отхвърлена.

Ищецът претендира присъждане на разноски по списък, които на основание чл.10а, ал.4 ЗОДОВ следва да бъдат присъдени ,при съобразяване на възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, направено в ход по същество от представителя на ответника. Ищецът претендира присъждането на 4 650 лв. за адвокатско възнаграждение , за което е представен само списък с разноски, без доказателства за плащането му, в представеното по делото пълномощно - бланка, не е попълнен договорът д.за правна помощ и съдействие, няма данни за договорено и платено възнаграждение между адвоката и ищеца. Претендират се и 960 лв. за експертизи, които също не са платени от ищеца, тъй като на основание чл.9а, ал.2 ЗОДОВ разноските за вещото лице са платени от бюджета на съда и следва да се възложат на ответника при изхода на делото.

На основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, съдът следва да присъди на ищеца за разноски 10 лв. за държавна такса.

Предвид частичното отхвърляне на иска, и направеното искане от ответника, съдът следва на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ да присъди юрисконсултско възнаграждение на ответника, което съдът определя в размер на 200 лв. съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

На основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, предвид частичното уважаване на иска, разноските в размер на 4 556,77лв., заплатени за възнаграждение на вещо лице от бюджета на съда, следва да бъдат възложени на ответника.

С оглед изложеното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София-град, първо отделение, 12-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи със седалище в [населено място], представлявана от директора, да заплати на ищеца Г. Х. К. с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес], сумата от 10 000 (десет хиляди) лева, за обезщетение за неимуществени вреди, настъпили от незаконосъобразни действия на полицейски органи на 16.11.2023г. във връзка с охраната на обществения ред и ОТХВЪРЛЯ предявеният от ищеца иск срещу ответника в останалата част до 50 000 (петдесет хиляди) лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи със седалище в [населено място], представлявана от директора, да заплати на ищеца Г. Х. К. с ЕГН [ЕГН], сумата от 10 (десет) лева за разноски по делото.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи със седалище в [населено място], представлявана от директора, да заплати по сметка на Административен съд София град, сумата от 4 556,77 лв. за разноски по делото за вещо лице.

ОСЪЖДА Г. Х. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати по бюджета на Столична дирекция на вътрешните работи със седалище в [населено място], представлявана от директора, сумата в размер на 200 (двеста) лева за разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано или протестирано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: